ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 1ης Ιουνίου 1999 *

Στην υπόθεση T-74/99,

Karl L. Meyer, ιδιοκτήτης γεωργικής εκμεταλλεύσεως, κάτοικος Uturoa (νήσος Raiatea, Γαλλική Πολυνησία), εκπροσωπούμενος από τον Jean-Dominique des Arcis, δικηγόρο Papeete, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Horst Pakowski, πρεσβευτή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, 20-22, avenue Émile Reuter,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 98/317/ΕΚ του Συμβουλίου, της 3ης Μαΐου 1998, σύμφωνα με το άρθρο 109 Ι, παράγραφος 4, της Συνθήκης (ΕΕ L 139, σ. 30),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, K. Kenaerts και J. Azizi, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Στις 3 Μαΐου 1998 το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 98/317/ΕΚ, σύμφωνα με το άρθρο 109 Ι, παράγραφος 4, της Συνθήκης (ΕΕ L 139, σ. 30, στο εξής: απόφαση 98/317), στην οποία μνημονεύονταν τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που πληρούν τις προϋποθέσεις που είναι αναγκαίες για την υιοθέτηση, την 1η Ιανουαρίου 1999, του ενιαίου νομίσματος.

2 Ο προσφεύγων, ο οποίος εκμεταλλεύεται φυτεία τροπικών φρούτων στη νήσο Raiatea, στη Γαλλική Πολυνησία, πληροφορήθηκε με την ευκαιρία αυτή, χάρη σε άρθρο που είχε δημοσιευθεί στον τοπικό Τύπο, την ύπαρξη του πρωτοκόλλου για τη Γαλλία (ΕΕ 1992, C 191, σ. 90) που είναι συνημμένο στη Συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ενώσεως δυνάμει της Τελικής Πράξεως της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση που υπογράφηκε στο Μάαστριχτ στις 7 Φεβρουαρίου 1992 (ΕΕ 1992, C 191, σ. 1).

3 Υπ' αυτές ακριβώς τις περιστάσεις, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Μαρτίου 1999, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προ-

σφυγή, φρονώντας, κατ' ουσίαν, ότι η Γαλλική Πολυνησία, η οποία μνημονεύεται στο παράρτημα IV της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, παράρτημα II ΕΚ), σχετικά με τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη επί των οποίων εφαρμόζονται οι διατάξεις του τετάρτου μέρους της Συνθήκης, δεν θα έπρεπε να έχει αποκλειστεί από την Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

Αιτήματα του προσφεύγοντος

4 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κάνει δεκτά όλα του τα αιτήματα και να τα κρίνει βάσιμα·

— να αποφανθεί ότι ο αποκλεισμός της Γαλλικής Πολυνησίας από την Ευρωπαϊκή Νομισματική Ένωση αποτελεί πράξη αυθαίρετη και εισάγουσα διακρίσεις έναντι του πληθυσμού της, και τούτο κατά παράβαση των άρθρων 6 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 12 ΕΚ) και 8 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 17 ΕΚ)·

— να διατάξει την ακύρωση και την τροποποίηση του τμήματος που αφορά τον αποκλεισμό της Γαλλικής Πολυνησίας από τη ζώνη «ευρώ» στην απόφαση 98/317·

— να υποχρεώσει το Συμβούλιο να του καταβάλει το ποσό των 20 000 γαλλικών φράγκων (FF) σχετικά με τα έξοδα που δεν μπορεί να απαιτήσει από τον αντίδικό του και στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί για την προάσπιση των συμφερόντων του.

Σκεπτικό

5 Δυνάμει του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, όπως έχει τροποποιηθεί, με ισχύ από την 1η Ιουνίου 1997 (ΕΕ 1997, L 103, σ. 6), όταν μια προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως στερείται παντελώς νομικής βάσεως, το Πρωτοδικείο δύναται, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

6 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα στοιχεία της δικογραφίας και αποφασίζει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου αυτού, να αποφανθεί χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

7 Μολονότι δεν το μνημονεύει ρητώς στην προσφυγή του, ο προσφεύγων στηρίζει αυτήν στο άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 230 ΕΚ), το οποίο επιτρέπει, μεταξύ άλλων, σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιό του, σε κάθε φυσικό πρόσωπο να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων οι οποίες, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

8 Όμως, το άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης ορίζει ότι οι προσφυγές που προβλέπονται στη διάταξη αυτή πρέπει να ασκούνται εντός δύο μηνών υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως.

9 Το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προβλέπει ότι, όταν η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής κατά πράξεως οργάνου αρχίζει να τρέχει από της δημοσιεύσεώς της, η προθεσμία αυτή πρέπει να υπολογίζεται από το πέρας της δεκάτης τετάρτης ημέρας που ακολουθεί την ημερομηνία της δημοσιεύσεως της πράξεως στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

10 Εξάλλου, σύμφωνα με το παράρτημα ΙΙ του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η προθεσμία των δύο μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ παρεκτείνεται, λόγω αποστάσεως, όσον αφορά διάδικο εγκατεστημένο στο έδαφος της Γαλλικής Πολυνησίας, κατά ένα μήνα.

11 Η απόφαση 98/317, της οποίας τον παράνομο χαρακτήρα καταγγέλλει εν προκειμένω ο προσφεύγων, δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 11 Μαΐου 1998. Επομένως, ο προσφεύγων διέθετε προθεσμία τριών μηνών και δεκαπέντε ημερών υπολογιζομένων από την ημερομηνία εκείνη προκειμένου να αμφισβητήσει, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, τη νομιμότητά της, δηλαδή μέχρι τις 26 Αυγούστου 1998. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η υπό κρίση προσφυγή ασκήθηκε σε μεταγενέστερη ημερομηνία. Εξ αυτού έπεται ότι, γι' αυτόν και μόνον τον λόγο και χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστεί έτι περαιτέρω το παραδεκτό της προσφυγής αυτής, πρέπει αυτή να κηρυχθεί απαράδεκτη.

12 Ο λόγος που επικαλείται ο προσφεύγων προκειμένου να δικαιολογήσει το εκπρόθεσμο της προσφυγής του, ότι δηλαδή έλαβε γνώση του περιεχομένου και του πεδίου εφαρμογής της αποφάσεως 98/317 σχετικά με τη Γαλλική Πολυνησία μόλις στις 4 Ιανουαρίου 1999, στερείται σημασίας. Πράγματι, αρκεί να επισημανθεί ότι, ύστερα από τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της αποφάσεως 98/317, ο προσφεύγων διέθετε όλα τα στοιχεία που ήσαν αναγκαία για να γνωρίζει τα αποτελέσματα της εκδόσεως της αποφάσεως αυτής αναφορικά με τη Γαλλική Πολυνησία.

13 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης προθεσμία προσφυγής σκοπεί όχι μόνο στο να εξασφαλίσει στον προσφεύγοντα εύλογο χρόνο προκειμένου να εκτιμήσει αν υπάρχουν λόγοι που επιτρέπουν την αμφισβήτηση μιας πράξεως και, ενδεχομένως, προκειμένου να προετοιμάσει το δικόγραφό του της προσφυγής, αλλά και στο να διασφαλίσει ότι μια πράξη δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως ύστερα από την παρέλευση ορισμένης προθεσμίας. Πράγματι, μόνον η αυστηρή εφαρμογή της κατ' αυτόν τον τρόπο τασσομένης προθεσμίας ικανοποιεί τις επιταγές της ασφάλειας του δικαίου και της ανάγκης να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Φεβρουαρίου 1992, C-59/91, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-525, σκέψη 8).

14 Ως εκ του περισσού, υπογραμμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο της 2, η απόφαση 98/317 έχει ως αποδέκτες τα κράτη μέλη, οπότε ο προσφεύγων υποχρεούνταν, εν πάση περιπτώσει, να αποδείξει ότι η εν λόγω απόφαση τον αφορούσε άμεσα και ατομικά. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα προβληθέντα από τον προσφεύγοντα με το δικόγραφό του της προσφυγής στοιχεία δεν ικανοποιούν την επιταγή αυτή.

15 Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει η προσφυγή να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

16 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο προσφεύγων φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη.**

2) **Ο προσφεύγων φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 1 Ιουνίου 1999.

Ο Γραμματέας — Ο Πρόεδρος

H. Jung — M. Jaeger